

MELANGELLS VIDNESBYRD

1 Den vilde kvinde

Hvem ved, hvor jeg kommer fra? Hvem er jeg, eller hvad jeg er? Jeg er gammel, og jeg er ung. Jeg er den vilde kvinde, ældre end tiden. Jeg kom over de tågeklædte vande en tidlig efterårs morgen for at opfylde et fordums ønske. Langsomt, som det har for vane, huskede landet mig. For den morgen var jeg alle kvinder, der nogen sinde er kommet fra de vestlige vande. Jeg var Venus, jeg var Brighid, jeg var præstinden fra de forsvundne riger, jeg var den gamle længsel, jeg var dig.

2 Vejen tilbage

For jeg er sjælen i de mange rejsers lasede dragt, jeg er vandreren og den gående, danseren. Jeg er gnisten, og jeg er atomet, jeg er engelen, nu klædt i kød og ydmyghed, for jeg havde fuldendt min rejse og skulle til at vende hjemad. For det er her, min vej tilbage begyndte, og sluttede. Her i dette tågefyldte land, hvor sødlig tørverøg engang lavede ringe i den stille luft omkring stammernes runde stenhuse. Her er den svære vej tilbage til hjemkomsten, og hvem vil nu i dette øjeblik drage med mig, for følgeskabs skyld?

3 Rejsen ind i landet

Galakserne hvirvlede forbi i det dugvåde græs under mine mudrede fødder, mens bakkerne trykkede sig op af hinanden og iagttog mig. Stammerne blev varsomme, når jeg kom forbi og med mine skridt målte, hvad som havde været, hvad som var, og hvad som skulle komme. Allehånde skabninger fra alle tider stirrede på mig, de gamle i deres hule bakker, tørvegraverne, og de høje, blege som skulle opmåle og tilså engene og anlægge veje i kommende tider. Alle så mig gå forbi, men ingen turde slå følge, end ikke for følgeskabs skyld.

Det ubevægelige hav faldt fra mine skuldre og ud i vest, og bakkerne trak sig

THE TESTIMONY OF MELANGELL

1 The Wild Woman

Who knows where I come from? Who am I or what I am? I am old and I am young. I am the wild woman older than time. I came over the mist cloaked water in the early autumn morning, in fulfillment of some ancient wish. Slowly, as is its way, the land remembered me. For on that morning, I was all women that ever came from the Western Sea. I was Venus, I was Bridget, I was the priestess from the sunken lands, I was the old longing, I was you.

2 The Road Back

For I am the soul in ragged raiment of many journeys, I am the wanderer and walker, the dancer. I am spark and I am atom, I am the angel, cloaked at that time, in flesh and humility, for I had made my journey and was turning for home. For this is where my road back began, and ended. Here in this mist laden land, where the sweet peat smoke once spiraled up in the still air around the brochs of the tribes. Here is the hard road back to the homecoming, and, even now, who shall come with me, for fellowship's sake?

3 The Journey into the Land

The galaxies whirled past, in the dew spangled grass beneath my mud streaked feet, whilst the hills huddled together, watching me. The tribes were wary of my passing, as my steps measured what had been, what was and what was to come. All creatures of all times gazed at me, the old ones in their hollow hills, the peat diggers, and the tall, pale ones who were to square and seed the meadows, and make the roads, in the times to come. All watched my passing, but none dare follow, not even for fellowship's sake.

The still sea fell from my shoulders into the West and the hills drew in around me, as I

sammen om mig, mens jeg gik i retning mod den skydækkede sol. Det kolde, våde græs og de skarpe sten havde gjort mine tæer følelsesløse. Min ånde var klam og smertede indvendig, da jeg begav mig længere ind i landet for at lede efter det udvalgte sted. Sådan var mit valg, og også dit valg, gode pilgrim, at blive naglet til tilværelsens syvfoldige kors og bundet til den gode jord et ensomt sted for at vente på raven.

4a Så gik rejsen videre

Så gik rejsen videre, længere ind i den labyrint af dyrespor, som snoede sig over kolde, forblæste bakker og u fremkommelig fugtig skov. Over skarpe sten og store, mosklædte kampesten. Tværs over overfyldte bække, forsvølv med skyggerne af oldtidens laks. Jeg gik gennem svampede bevoksninger af beske, visnende bregner, gennem modne gyldne lunde af ask og eg. Jeg stod under blygrå birketræer og svøbte mig mod kulden fra de oversvømmede hedeområder, som lå afgrænset af den lavthængende, grå himmel.

4b Skæbnsværdet

Efter nogen tid, langt inde i landet væk fra havet, fandt jeg den store sø. Sivene stod ubøjelige, og vandet var så fuldkomment som jet. Ude midt på hvor vandet var dybest, flød en enkelt sten. På dette tidspunkt var det kun en sten, en tom sten med blot en sandet hulning på oversiden, for det var længe siden, at sværdet havde fundet en anden vogter og en anden skede. For længe siden, sådan som enhver på et eller andet tidspunkt må gøre det, havde jeg valgt at gøre mig selv til skede for sværdet. Så nu lå det, den hårde bestemmelse, og smertede op og ned af min ryggrad, tveægget og hvæset til et punkt i det uendelige. Og således sikret tålte det ingen fjollede bevægelser, for en hvilken som helst impuls, som ikke var i harmoni med det sværd, som er skæbne, enhver vildsom drejning af rygsøjlen, affødte indre pinsel. At bære

walked towards the cloud caged sun. My toes were numb from cold wet grass and harsh stones. My breath was damp and sore within me, as I went deeper into the land, looking for the chosen place. Such was my choice, and your choice too, good pilgrim, to be riveted to the seven fold cross of being, staked down to the good earth of some lonely place waiting for the raven.

4a So the Journey went on

So the journey went on, further into the labyrinth of deer tracks that wound across cold bleak hills and tangled damp forest. Over sharp stones and great smooth boulders puckered with moss. Across brimming streams, silvered with the shadows of ancient salmon. I walked through sodden stands of acrid, dying bracken, through ripe gold groves of ash and oak. I stood under the lead grey birches and swaddled myself against the cold of the waterlogged moorlands that were fenced off by the low grey sky.

4b The Sword of Destiny

Then, after a time, far inland from the sea, I found the great lake. The reeds were unbending, and the water was as perfect as jet. At the centre, in the deepest water, floated a single stone. By then, it was just a stone, an empty stone, with only a gritty hollow in its upper side, for long ago, the sword had found another keeper and another sheath. Long since, as all at sometime must, I had elected to sheath the sword in my own being. So now it lay, that hard destiny, aching against my spine, cross hilted, double edged and honed to some infinite point. And thus secured it stood no foolish movements, for every impulse out of harmony with that sword which is destiny, every devious twist of the spine caused inner agony. To carry the cross hilted sword of destiny, is to carry a greater weight and a greater pain than the carrying

skæbnsværdet med det korsformede skæfte er at bære på en tungere byrde og en større smerte, end det er at bære et barn i sit skød, men hver enkelt må vælge, og hver og en kender smerten. Jeg var sværdets skede, jeg var redskabet, Shekinahs ark, jeg var dig.

5 Den gamle mand

Så jeg knælede i lysningen, og da jeg havde takket, kiggede jeg op og så, at jeg ikke var alene. I udkanten af rydningen, mellem et virvar af klipper og bronze-farvede unge træer stod en gammel mand og iagttog mig. Så kom han smilende frem og humpede ind i lysningen, lige så gammel som landet selv, ludende og mørk som raven. Han gjorde det tegn, som på den tid og i den egn tilbød føde, og jeg nikkede. Derpå vendte han sig bort mod en halv skjult hule i kanten af lysningen og vendte tilbage med et bæger wild honning. Honningen løb ned af hagen på mig, og han sagde 'Melangell', hvad der på det gamle tungemål betyder 'honning-engel'. Så gjorde han fredstegn og lagde forsigtigt, næsten frygtsomt, sine krogede hænder på mit hoved og sagde navnet igen... 'Melangell', og jeg gentog det i anerkendelse. Han nikkede tilfreds, som om noget længe ventet hermed var fuldbyrdet, og mens hans stadig nikkede for sig selv, vendte han sig om mod den sprudlende kilde. Et øjeblik efter var han tilbage, kom humpende hen mod mig og holdt et gammelt drikkehorn med de gamle folks segl i forgyldt sølv op for mig. Han rakte mig hornet, som var fyldt til randen med vandet fra den Hellige Kilde, og sagde 'drik af landets blod'. Og jeg drak dybt af den kølige drik, som trods kulden fra jordens indre nærede flammen i mit indre. I det han derpå gjorde fredstegn over mig, forsvandt den oldgamle mand ind i sin skygge, og jeg gik min vej. Jeg så ham aldrig igen i denne verden, skønt jeg ved, at han har været her og vil komme til landet igen, for det er hans skæbne bestandigt at våge, somme tider synlig, dog mest usynlig, resten af Tiden.

of any child in the womb, but each must choose, and each knows the pain. I was the scabbard for the sword, I was the vessel, the arc of the Shekinah, I was you.

5 The Ancient Man

So I knelt in the clearing, and having given thanks, I looked up, and in looking, saw that I was not alone. On the edge of this clearing, merged with jumbled rocks and bronze leafed saplings, an ancient man stood watching me. Then with a smile he came forth, limping into the clearing, as ancient as the land itself, hunched and dark as a raven. He made the sign that in that time and region offered food, and I nodded. Then he turned away to some half seen den at the clearing's edge, before returning with a beaker of wild honey. The honey ran down my chin, and he said 'Melangell', which in the old tongue means 'honey angel'. Then he made the sign for peace, and carefully, almost fearfully, placed his gnarled hands upon my head, saying the name again... 'Melangell', and I repeated it in acceptance. He nodded in a kind of satisfaction, as if something long awaited, was thus completed, and still nodding to himself, he turned away to the bubbling spring. In a moment he had returned, limping back towards me, holding up an ancient drinking horn, gilded in silver with the sigils of the old people. He handed me the horn, brimming with the water of the Holy Spring, saying 'drink the blood of the land'. and I drank deep of the chill draught, yet its iciness from the deeps of the earth nurtured the flame within me. Then making the sign of peace over me, the ancient man faded again into his glade, and I went on my way. I never saw him again in this world, though I know that he has been and shall be abroad in this land again, for it is his destiny to abide constantly, sometimes seen, more often unseen, until the end.

6 Arianrhod

Nu vidste jeg, at mit sted var i nærheden, og ved middagstid den fjerde dag kom jeg igennem en slugt med tordnende vand.

Jeg klatrede opefter, indtil jeg stod på det vældige højdedrag i høj, kølig sol og kunne kigge ned på honning-englens lukkede dal, min dal, mit fredhellige sted på den gode jord. I bunden af dalen slyngede det ene træ sig om det næste, i en gylden grøn labyrint plettet med lysninger, som synes forbundet af en lille strømmende flods vilkårlige vandringer. Jeg begav mig nedefter, noget af tiden halvt sammenkrøbet ind mod den stejle skråning. Jeg standsede op for en stund, da jeg fandt den dryppende granitmunding, hvor kilden, som fødte den lille flod, udsprang af jordens dybe indre. Her sad jeg og lyttede til kildens stemme, til den stridende brise og musvågernes højrøstede skrig.

Nu kom raven, som undrede sig over min ro, og sad og knejsede, som de gør, på kildens granitlæbe. Derpå fløj han i forvejen nedefter, hvor han fandt en anden granitblok at sidde og vente på. Så rejste jeg mig op og fulgte forsigtigt med ham nedefter.

7 Tiden før frygt

Vi kom ind i den halvmørke skov i bunden af dalen sidst på dagen. I den første lysning ved siden af den hvirlvende flod kiggede en hjort nysgerrigt op, hvorpå den let til mode drak videre. To harer standsede op og så til fra en bred, der var spættet af nedfaldne blade. Dette halvt oplyste sted var fredhelligt. Moderen ville det sådan, og sådan var det. Der var ingen ulve, der jagede her, ingen ræv der flåede i en fortumlet harekilling. Tænk, pilgrim, på, hvad sand helligdom vil sige. Tænk på fuldkommen uskyld og en tid før frygt. Tænk på disse ting og husk, hvordan det var med dig i begyndelsen, for længe siden før krigen om stolthed.

Raven ledte mig videre ind i skoven, hvorpå han i skumringen fløj ind i en

6 Arianrhod

Now I knew that my place was near, and on the noon of the fourth day, I passed across the gorge of thundering water. I until, standing on the great ridge, under a high, cool sun, I could gaze down into the closed valley of the honey angel, my valley, my sanctuary in the good earth.

In the valley bottom, tree tangled on tree, in a gold green maze, patched with clearings, that seemed joined by the haphazard wanderings of a small, fast river.

I made my way down, half crouched at times against the steepness of the slope. I stopped for a while, when I found the dripping granite mouth, where the spring that gave the little river birth, spewed out from the deeps of the earth. Here I sat, listening to the voice of the spring, the chiding of the breeze and the lofty screech of buzzards. The raven came now wondering at my stillness, strutting as they do, on the granite lip of the spring. Then he flew down ahead of me, a little way down the slope, finding another granite perch, and waiting. So I rose and carefully followed him down.

7 A Time before Fear

We entered the half dark forest of the valley floor, in the late of the day. In the first clearing, beside the tumbling river, a deer looked up in curiosity then returned easily to its drinking. Two hares stopped and watched from a bank dappled with fallen leaves. In this half lit place was sanctuary, the Mother willed it so, and so it was. No wolf would hunt here, no fox would tear at some dazed leveret.

Think pilgrim of what true sanctuary must mean. Think of utter innocence and a time before fear. Think on these things, and remember how it was with you at the beginning, so long ago before the war of pride.

The raven led me on into the forest, then at dusk, he flew into another clearing, at

anden lysning, i hvis midte der stod en enkelt, opretstående sten. Han slog sig ned på stenen, hans kolde øje glimtede i den sidste rest dagslys, og så var han væk og havde overladt det til mig at vente på, at månen skulle stå op.

8 Drømmetiden før Tiden

Den gamle sten var, hvad man førhen kaldte en dansesten, og da månen stod op og dansede rundt om den, faldt en skygge som en finger hen over det funkulende våde græs. Så jeg efterlignede månelysets bue og lagde sten fra floden i hesteskoform. Inden for stenene lagde jeg tørt træ og tændte bål, dels mod kulden og dels som anerkendelse af den gamle skik, som ved en dansesten ofrede jordisk ild til stjernernes ild.

Dog vidste jeg, at i mig skulle de gamle og de nye skikke mødes i en større ild.

Allerede da vidste jeg, at ilden som jeg opløftede i mit eget indre, ikke længere skulle være min. For moderen, som havde givet mig den, hun som havde min menneskelige natur i sin varetægt som al naturs moder, havde givet sine rigdomme som brudegave ved sit bryllup. Tænk på, at ved at lægge sin vilje, sin natur foran en større vilje havde hun givet al menneskelig natur tilbage til lyset, hvorfra den var kommet. Så da månen gik ned i læ bag de omgivende bakker, lagde jeg mig ned og drømte de gamle drømme, de drømme som huskede den dybe fred i lysets Tilstedeværelse, før stolthed smækkede porten i til den Tilstedeværelses have. Drømmetiden før tiden.

Og det er sådan, jeg husker dig, pilgrim, og vort første møde. Du og jeg og alle sjæle, der nogensinde har været og nogensinde skal blive, allesammen i den evige have i lysets sind, mægtige i vor uskyld som storslåede ånder foran Tronen.

For dengang var der hverken i går eller i morgen, kun Tænkerens uendelige fred og vi, tankerne, som dansede fra hans sind af Lys. Derpå kom Han til os.

whose centre stood a single upright stone. He perched on the stone, his cold eye glinting in the last of the light, then he was gone leaving me to wait on the rising of the moon.

8 The Dreamtime before Time

The ancient stone, was what used to be called a dancing stone, and as the moon rose and danced around it, a finger of shadow fell across the sparkling damp grass. So here, imitating the arc of moonlight, I laid a small horseshoe of river stones. Within the stones I placed dead wood and made fire, partly against the cold, and partly for acknowledgement of the old way that offered earth fire to star fire at a dancing stone. Yet I knew that in me the old and the new ways were to meet in some greater fire. Even then, I knew that the fire I raised within myself, was becoming mine no longer. For the mother who gave it to me, she who had custody of my human nature as the mother of all nature, had given her riches as a dowry in her marriage. Think on this, that by laying her will, her nature before a greater will, she had returned all human nature to the light, from whence it was born.

Then as the moon sunk behind the enclosing sheltering hills, I laid myself down and dreamed the old dreams, the dreams that remembered the deep peace of the Presence of light before pride slammed shut the gates of the garden of that Presence. The dreamtime before time.

And that is how I remember you pilgrim, how we first met. You and I and all spirits that ever were and ever shall be, all in the eternal garden of the mind of light, mighty in our innocence as great spirits before the Throne.

For then there were no yesterdays or tomorrows, only the infinite peace of the Thinker and we the thoughts that danced from his mind of Light.

Then He came to us.

9a Tænkeren

Han kom og løftede hvert selv mørke kappe, tog hver skæbne og udfoldede den, således at vi ikke kom til at kvæle os selv, tog den på sine skuldre og trak vort selv mørke folder tilbage, så vi kunne se.

9b Sind af lys

Da jeg vågnede af min søvn, mærkede jeg den salte smag af tårer i mine øjne, og jeg vågnede under den nedgående måne og så hans tanke stå som en søjle af ild ved siden af den gamle dansesten. Og stemmen fra ildsøjlen kaldte mit navn 'Melangell' som betød 'honning-engel'. Og jeg sagde 'Jeg kender dig, du Hellige', og stemmen sagde 'Her er fredhelligt, på dette sted og i mit sind af lys. Bliv da et med mit sind, og dit væsens ild skal udstråle det lys, hvori forbliver min tilstedeværelse'.

10 Boligen

Det var således, jeg blev et redskab, det var således, jeg slog mig ned på dette sted. Og jeg samlede sten fra floden, og ved siden af dansestenen byggede jeg en bolig af form som en bikube. Og ved den byggede jeg en arne, som kunne nære både den indre ild og den ydre. Og på nær Tilstedeværelsen og dyrene og stedets ånder var jeg alene.

Jeg fodrede raven, og han blev min ven, så når den dybe sne havde lagt sig ved Kyndelmisse, og min egen føde var sluppet op, bragte han mig fisk fra den frosne flod og bær fra et hemmeligt lager. Så når årstiderne skiftede, holdt jeg vågenat og talte med dyrene i Tilstedeværelsens lys, så jeg frygtede intet, og intet frygtede mig, og jeg kendte alle tings tale. Og jeg talte med engle, mens jeg sad midt iblandt bakkernes sammenstyrtede klipper eller knælede ned i lysninger blandt vilde biers lykkelige summen sidst på dagen for at bede. Det var en sådan aften, jeg blev vækket af min fordybelse ved den pludselige høje lyd af et jagthorn og så, tæt på, hundeglam.

9a The Thinker

He came and lifted each dark mantle of selfhood, took each destiny, unfolding it that we should not smother ourselves, taking it to himself upon his own shoulders, pulling back the dark folds of our selfhood that we might see.

9a The Mind of Light

Waking from my sleep, I felt the salt tang of tears in my eyes, and I woke under the falling moon, and saw his thought standing like a pillar of fire beside the ancient dancing stone. And the voice from the pillar of fire called my name 'Melangell' which meant 'angel of honey'. And I said 'I know Thee, Holy One' and the voice said 'Here is sanctuary, in this place and in my mind of light. Be then one with my mind and the fire of thy being shall radiate the light in which my presence abides'.

10 The Dwelling

So it was that I became a vessel, so it was that I settled in this place. And I took stones from the river and beside the dancing stone I made a dwelling, shaped like the hive of a bee. And by it I set a hearth, nurturing both the fire within and the fire without. And but for the Presence and the creatures and spirits of the place, I was alone.

I fed the raven and he became my friend, then when the deep snows settled at Candlemass, and my own food was gone, he brought me fish from the frozen river and berries from some secret store. So as the seasons turned I kept my vigil, speaking with the creatures in the light of the Presence, so that I feared nothing, and nothing in its innocence, feared me, and I knew the speech of all things. And I spoke with angels as I sat among the tumbled rocks of the hills, or knelt in clearings among the happy buzz of wild bees in the late of the day, to pray. On one such evening I was roused from my contemplation by the sudden high note of a hunters horn and then, nearby, the yelp of hounds.

11 Jægerne og Haren

Med en bragen i underskoven kom hundene farende frem fra krattet. Foran dem sprang en hare, dens ører lå fladt ned og øjnene var vidt opspærret af skræk. Ved synet af mig satte hundene bagbenene i og lod sig falde logrende ned på jorden. Bændende og svovlende på grund af underskoven kom en gruppe mænd til syne. Også de standsede brat op ved synet af mig, for på det tidspunkt var jeg en vild skabning draperet i klude og fjer.

En af mændene løftede hornet op til læberne for at opildne hundene, men der kom ikke nogen tone frem, og hornet var som fastfrosset til hans læber. Forsigtigt, imens hundene peb og krøb baglæns, kantede mændene sig henimod mig. Så trådte den højeste frem - at dømme efter hans dragt og manerer var det ham, der var deres leder. Den forskræmte hare, som de havde forfulgt, fór i ly under mine skørter. Tøvende og med alvorsmine sagde manden:

12 Brochwell fyrsten

'Frue, jeg er Brochwell, disse jorders fyrste. Jeg kan se, at De er en hellig kvinde, og havde jeg vidst, at jeg kunne komme til at forstyrre Deres velsignede fordybelse, ville jeg ikke have jaget i denne dal. Derfor skænker jeg Dem dalen, og jeg skal sørge for, at De får bragt, hvad De behøver til Deres husholdning. Fra nu af skal ingen drive jagt i denne dal, og som en, der tjener Fredens Fyrste, skal De gives fred og et helligt fristed, De og dem, som i samme ånd kommer efter Dem.'

Således gik det til, at dalen fra den dag har været et fredhelligt sted, et sted hvor pilgrimme kan lære lidt af fredsfyrstens sind at kende. Et sted hvor man kan se harer sole sig uden frygt. For siden den dag er der ikke blevet øvet vold mod dem i dalen, og de kaldes faktisk 'Melangells lam'.

11 The Hunters and the Hare

Then, with a crashing of undergrowth, the hounds exploded from a thicket. Ahead of them tumbled a hare, ears flat and eyes bulged in terror. At the sight of me the dogs dug in their hind legs, then dropped fawning to the ground.

Then cursing the undergrowth, a group of men appeared. They too, stopped short at the sight of me, for by then I was a wild thing, draped in rag and feather. One of the men raised a horn to his lips to urge up the hounds, but no note came and the horn froze to his mouth. Cautiously the men edged towards me, as the hounds backed away whining. Then the tallest, the one who had charge of them, by his dress and manner, stepped forward. The terrified hare they had been pursuing shot beneath my skirts. The man said haltingly, taking on a grave air.

12 The Prince of Brochwell

'Lady, I am Brochwell the prince of these lands. I see that thou art a woman of holiness, and I would not hunt this valley, had I known that I might disturb thy blessed contemplation. Therefore, I grant thee this valley, and I shall send what is needed for thy establishment. From henceforth, none shall hunt this valley, and as servant of the Prince of Peace, peace and sanctuary shall ye have, yea and those who, in that same name, come after thee.'

So it came to pass from that day that the valley has been a sanctuary, a place where pilgrims may come to know a little of the mind of the prince of peace.

A place where hares may be seen sunning themselves without fear. For since that day they have been done no violence in the valley, and indeed are called 'the lambs of Melangell'.

13 Erindring

Så gik årene hen over mig, og dog brændte ilden, Nærværelsens flamme om muligt stærkere og stærkere i mig og på dette sted. Der kom folk for at hjælpe mig, og i nærheden af min hytte ved siden af stenen blev der bygget en lille kirke. Jeg var varsom med at bure Guds nærvær inde i sten, for tidligere havde dalen i sig selv været tilstrækkelig og havde den evige haves skær. Dog tog jeg imod Brochwell's gunst og de villige hjælpere, han sendte, som byggede sten på sten til Guds herlighed. For redelige sten kan ligesom redeligt kød, i kraft af nåde, gøres til redskab for lyset. Da jeg lagde mit eget kødelige tempel fra mig, lavede de en hellighed, hvor de lagde mig ved siden af min arme og satte den gamle dansesten over mig. De kaldte den 'Melangells leje'. Senere tider kaldte mig helgeninde og abbedisse og gav mig en festdag, men jeg havde aldrig grundlagt nogen sekt, og ej heller havde jeg haft del i institutioner. Det blev aldrig min vej. Jeg var blot en sjæl som dig, som enhver sjæl, der tager bolig iblandt en hvilken som helst race eller trosretning i et hvilket som helst land, til enhver tid. Dengang blandt livets prøvelser og vanskeligheder huskede jeg på en eller anden måde dagene før krigen i Himmeriget, stolthedens krig, og blev velsignet i min ihukommelse og i min hjemkomst.

Således lyder den velsignede Melangells vidnesbyrd.

13 Remembrance

So the years laid themselves on me, and yet the fire, the flame of the Presence, burned, if it were possible, stronger and stronger in me and in this place. Some came to aid me, and around my hut beside the stone, a small church was built. I was wary of building some stone cage for the presence of God, for in the earlier days, the valley itself had been sufficient, and had the air itself of the eternal garden. Yet I conceded to Brochwell's favour and the willing helpers he sent, who raised stone on stone to God's glory. For honest stones, like honest flesh may be fashioned, through grace, as a vessel for the light. When I shrugged off my own fleshy temple, they made a shrine, laying me beside my hearth and setting the ancient dancing stone over me. They called it 'the bed of Melangell'. Later ages called me Saint and Abbess and gave me my feast day, but I was never a founder of sects, nor had I a part in institutions. That was never my way. I was but a soul like you, like any soul taking flesh among whatever race, or creed in whatever land or time. Then, among the trials and troubles of life, I somehow remembered the days before the war in heaven, the war of pride, and was blessed in my remembrance, and in my homecoming.

Such is the testimony of the Blessed Melangell.

*Oversat fra engelsk af
Hanne Tofte Jespersen
© 2011*

*extracts of manus by Mike Harris
© 1989
titles added by HTJ*